

РЕШЕНИЕ

№ 27033

гр. София, 13.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **4559** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от Е. Г. Б. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В“, ет. 6, ап. 75, ЕГН [ЕГН] , със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2, офис 8, чрез адв. С., срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, като се претендира обезщетяване за причинени неимуществени вреди за периода от 18. 04. 2022 г. до 15. 02. 2023 г. в размер на 1500 лева, причинени му от отменената като незаконосъобразна заповед за задържане на лице № 22633-1198 / 18. 04. 2022 г. на полицейски орган при 02 РУ-СДВР, както и законната лихва върху главницата от предявяване на исковата молба – 08. 05.2024г. до окончателното заплащане на сумата и направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът не се явява. Чрез процесуалния си представител, поддържа иска по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък. Прави възражение за нередовно уведомяване за съдебните заседания.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител ю.к. С., оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. В депозирания по делото писмен отговор излага доводи за недоказаност на иска. В

условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираното обещетение. Моли съда за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Представителят от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявения иск.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 2263з-1198 / 18. 04. 2022 г. на полицейски орган при 02 РУ-СДВР е задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок от 24 часа Е. Г. Б. в структурно звено на МВР – помещение за временно задържане на 02 РУ – СДВР. В акта като мотиви за задържането е изложено, че са налице данни за извършено престъпление във връзка с чл. 325 от НК. Е. Б. е задържан на 18. 04. 2022 г. в 08.10 часа и е освободен на същата дата в 16.05 часа.

С Решение № 3365 / 09. 09. 2022г. постановено по НАХД № 5907 / 2022 г. по описа на СРС, е отменена като незаконосъобразна заповед № 2263з-11998/ 18. 04. 2022 г. на полицейски орган при 02 РУ-СДВР. Решението на СРС е влязло в сила на 12.11.2022г.

Въз основа отменената заповед за задържане ищецът твърди, че е претърпял претендираните в настоящото производство неимуществени вреди в размер на 1500 лв.

Съдът приема за неоснователно възражението на процесуалния представител на ищеца за нередовна процедура по уведомяването за датите на съдебното заседание. Видно от приложено към делото съобщение на л.23 от делото , адв. С. е уведомен лично за датата на съдебното заседание , което е проведено 25.09.2024г. от 15.00 часа.Въпреки редовната процедура по уведомяването за първото съдебно заседание , съдът отложи делото за 20.11.2024г. от 14.30 часа и даде възможност на ищеца да представи надлежни доказателства. В проведеното на 20.11.2024г. съдебно заседание ищеца и неговият процесуален представител не се явяват. Представено е писмено становище по предявения иск.

Съдът намира , че е дал достатъчно време на ищеца да представи доказателства в подкрепа на предявения срещу ответника иск , уважил е всички негови доказателствени искания и надлежно го е уведомил за насроченото съдебно заседание. Предоставил е допълнителна възможност на ищеца като е отложил делото за дата след период около два месеца. Поради изложеното съдът намира , че не е възпрепятствал възможността ищеца да представи доказателства каквито намери за необходими за доказване на исковата си претенция.

В същото време намира , че събраните по делото доказателства са достатъчни да се произнесе по предявения иск и не е необходимо производството да бъде възобновено за разпит на поисканите свидетели. Събрани са многобройни писмени доказателства.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – СДВР.

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

По делото безспорно е установено незаконосъобразното задържане на ищеца със Заповед за задържане на лице рег. № 22633-1198 / 18. 04. 2022 г. Заповедта е отменена по силата на влязло в сила съдебно решение.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия / бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатира кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, настоящият състав приема, че са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: наличието на отменен незаконосъобразен акт - Заповед за задържане на лице с рег. № 22633-1198 / 18. 04. 2022 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ-СДВР.

Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи, е юридическо лице на основание чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

По отношение настъпилата вреда и причинната връзка между нея и

незаконосъобразния административен акт съдът намира следното:

Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. Всичко това налага извода, че по време на задържането и след това Е. Б. е претърпял неимуществени вреди, вследствие преживян физически и психически дискомфорт. Несъмнено неправомерното задържане на ищеца има негативно отражение върху психическото му състояние. Тези физически и психически страдания са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразната заповед за задържане по отношение на ищеца

Съдът намира, че е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване и причинна връзка между отменения като незаконосъобразен акт и претендираните вреди. Съгласно практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.01.2006 г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003г. е възприето, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Следователно налице е причинна връзка по чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са вследствие от увреждането. Непосредствени са вредите, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В настоящия казус, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от заповедта за задържане. С оглед на гореизложеното съдът намира, че ако не бе издадена заповедта за задържане, то ищецът не би претърпял описаните негативните преживявания. Вредата се изразява в неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на задържания.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл.52 от ЗЗД, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС №4/1968г.

Съдът намира за основателно направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обещание. Понятието справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, а всякога е свързано с преценката на обективно съществуващи конкретни обстоятелства, с общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на самото общество, а не със субективното усещане за причинена вреда. Съобразявайки естеството и характерът на причинените страдания, обективното състояние на ищеца, като произтичащо от неправомерното задържане, периодът в който то е осъществено, съдът намира, че справедливо е обезщетяване на причинените на ищеца неимуществени вреди със сума в размер на 1000 лева. Съдът счита сумата за справедлива предвид претърпените от Б. неимуществени вреди,

изразяващи се в притеснения от задържането, както и ефекта от това, като се има предвид и младата му възраст.

Интензитетът и времетраенето на вредите обуславят определяне на сума по-малка от претендираната. В тази връзка настоящата инстанция разгледа обстоятелството, че ищецът е бил задържан за срок по-малък от 8 часа - от 08.10 ч. до 16.05 ч. като по делото не са представени доказателства, удостоверяващи степента на депресия на ищеца. Ищецът не сочи за никакви изключителни по интензитет страдания или негативни емоции, които да подлежат на значителна обезвреда. Не са представени също така доказателства, че за целия претендиран с исковата молба период от 18. 04. 2022 г. до 15. 02. 2023 г. ищецът е търпял негативни изживявания. При определяне също така размера на обезщетението съдът съобрази, че съобразно посоченото от ищеца, нямало грубо отношение от страна на полицейските служители. Негативните изживявания, свързани със задържането са му се отразили в относително малка степен, като освен това, случая не е станал обществено достояние, чрез разгласяването му по медиите.

Искът е основателен и доказан до посочения по-горе размер като за разликата до претендираната сума от 1500 лева, същият следва да бъде отхвърлен.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски, които са в размер на 10 лева държавна такса и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част на иска. Предвид предоставената безплатна правна помощ следва да се присъди адвокатско възнаграждение определено съобразно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или 400 лв.

Предвид уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 400 лева за адвокатско възнаграждение и 10 лева държавна такса. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от който е видно, че е предоставена безплатна правна помощ, поради което разноски следва да се присъдят лично на адвоката, а не на ищеца.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, като размерът е определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лв., като съобразно факта на частичното осъждане се дължи такова в размер на 60 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 76 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи- [населено място], [улица] да

заплати на Е. Г. Б. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В“, ет. 6, ап. 75, ЕГН [ЕГН], обезщетение в размер на 1000 (хиляда) лева за причинени неимуществени вреди за периода от 18. 04. 2022 г. до 15. 02. 2023 г. вследствие на отменената като незаконосъобразна заповед за задържане на лице № 2263з-1198 / 18. 04. 2022 г. на полицейски орган при 02 РУ-СДВР, както и законната лихва върху главницата от предявяване на исковата молба – 08. 05. 2024 г. до окончателното заплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част, за разликата над 1000 лв. до 1500 лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи- [населено място], [улица] да заплати на адв. М. В. С. с личен № [ЕГН] / 29. 03. 2011 г. от АК - Я., сумата от 400 /четиристотин / лева разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи- [населено място], [улица] да заплати на Е. Г. Б. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В“, ет. 6, ап. 75, ЕГН [ЕГН], сумата от 10 /десет/ лева разноски по делото.

ОСЪЖДА Е. Г. Б. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В“, ет. 6, ап. 75, ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи- [населено място], [улица], сумата от 40 /четиридесет / лева разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: